

му въ общинския съветъ. Димитъръ си правѣше свои смѣтки, тѣзи смѣтки бѣха много добре известни на Кабака и той бѣше сигуренъ, че ако ги развали, ще си изпати...

Още щомъ утвърдиха избора, съветътъ се занима съ здравното положение на селото. Бѣше много тежко: почти всички бѣха маларични, а туберкулозата бѣше набелѣзала като сигурни жертви надъ сто души — повечето младежи и моми. Взеха решение да се прекъсне сеитбата на оризъ, а загубитѣ на общинския бюджетъ да се попълнятъ отъ ливади върху сѣщото мѣсто. Това решение се обсъди на общинско събрание. Димитъръ Гочоколевъ бѣснѣеше отъ злоба. Той не очакваше такъвъ ударъ. Първо, щѣха да му отнематъ тлѣститѣ печалби отъ оризището, и второ — за напояването на ливадитѣ щѣха да отбиятъ водата надъ воденицата му...

Втори пътъ той идва у Кабака.

— Ти, — каза му той, — ще получаващъ заплатата на кмета, а помощническата ще взема другиятъ...

— Кой другиятъ?

— Азъ имамъ още единъ вашъ човѣкъ, — каза повѣрително Димитъръ.

— А ти.. нали ще бждешь кмета?

— Азъ де.

— А заплата за тебе?

— Ще служа безъ пари...

А на тръгване, предъ пжтната врата, Димитъръ го хвана за рамото и като го стисна съ мекитѣ си, но здрави прѣсти, рече съ твърдъ гласъ:

— Слушай!.. Ако не успѣя да взема общината законно, ще я разтурямъ.. Тогава и ти нищо нѣма да спечелишь...